

РЕШЕНИЕ

№ 4092

гр. София, 09.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **7620** по описа за **2010** година
докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от
ЗАНН.

С решение от 09.08.2010 г. по НАХД № 9600/ 2009 г., С районен съд, НК,
9 състав, е потвърдил наказателно постановление № 05 146/ 08.06.2009 г.
издадено от заместник директора на ТД на Н. С. град, с което на М. В. Г. е
наложено административно наказание глоба в размер на 3370,44 лв за
нарушение по чл. 7, ал. 1 и ал. 2 КСО.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от
санкционираното лице, в която са въведени оплаквания, че то противоречи на
материалния закон. Според подателя ѝ при издаване на НП са допуснати
съществени нарушения на процесуалните правила, които са обусловили
лишаването му от право на защита. На първо място, в АУАН е отразено, че се
съставя срещу „Б. Е.” О., представлявано от Г., докато в наказателното
постановление е посочено, че субект на нарушението е касаторът. Освен това е
допусната неточност при вписването на ЕИК по Булстат на дружеството, което е
друго съществено нарушение на процесуалните норми.

Искането до съда е за отмяна на решението и за отмяна на наказателното
постановление.

Ответникът оспорва жалбата.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за нейната неоснователност.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Основания за нищожност и недопустимост на обжалвания съдебен акт не са наведени от касационния жалбоподател. Съдът служебно не открива такива, поради което атакуваното в настоящето производство решение се възприема от АССГ за валидно и допустимо

За да потвърди наказателното постановление, СРС е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения, довели до засягане правото на защита на санкционираното лице по начин, поставящ го в невъзможност да разбере въз основа на какви факти и на какво правно основание е наказано.

В АУАН св. А е посочила, че го съставя срещу „Б. Е.” О., докато НП е издадено спрямо касатора Г. в качеството му на управител на търговското дружество. Касае се за самостоятелни субекти на правото и допуснатото несъответствие между съдържанието на АУАН и НП правилно е квалифицирано от СРС като нарушение на закона. Споделя се от този състав на АССГ и извода, че нарушението не е съществено, доколкото в обстоятелствената част на АУАН св. Андонова е описала нарушение, дължащо се на деяние на Г., а не на неизпълнение на задължение от страна на О.. Изрично е отразено, че именно управителят на дружеството не е изпълнил задължението си да внесе дължимите осигурителни вноски за сметка на осигурителя и за сметка на осигурените лица едновременно с изплащането на трудовите възнаграждения на осигурените лица за м. май 2008 г. По тази причина административно - наказващият орган е приел, че може да се възползва от правомощието си по чл. 53, ал. 2 ЗАНН да издаде наказателно постановление срещу виновното длъжностно лице – управителя на осигурителя, тъй като от всички доказателства по преписката е било ясно какво е нарушението и кой го е извършил.

При постановяването на решението не е допуснато нарушение на материалния закон. Не се спори между страните, че М. Г. към м. май 2008 г., а и понастоящем, е управител на „Б. Е.” О.. Последното представлява работодател и осигурител по смисъла на чл. 7 КСО. В качеството си на управител на дружеството касаторът е бил длъжен освен да изплаща ежемесечно трудовите възнаграждения на наетите от него лица, но и на същата дата да внесе дължимите осигурителни вноски за ДОО по чл. 7, ал. 1 и чл. 7, ал. 2 от цитирания кодекс. Конкретно за м. май 2008 г. осигурените лица са получили трудовите си възнаграждения на 12.06.2008 г. и на тази дата Г. е бил длъжен да

осигури внасянето на всички осигурителни вноски, възлизащи общо на 3370,44 лв. Това не е сторено нито към визирания в НП момент, нито към датата на извършване на проверката – 19.12.2008 г.

Разпоредбата на чл. 355 от КСО в редакцията му към датата на извършване на нарушението предвижда да се налага административно наказание глоба за нарушение по чл. 7 КСО. Това означава, че контролните органи са били длъжни да установят кое е длъжностното лице при осигурителя, чието виновно поведение е било в пряка причинно – следствена връзка с неплащането на осигурителните вноски за ДОО и не са разполагали правомощие да наложат имуществена санкция на работодателя – осигурител. Поради това правилно АНО е наказал именно управителя на „Б. Е.” О. на основание чл. 355, ал. 3 КСО.

Неоснователно е възражението, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила с оглед наличната в наказателното постановление неточност при изписване ЕИК по Булстат на дружеството. Описанието на търговския субект в НП е извършено чрез достатъчно на брой индивидуализиращи белези, поради което очевидната техническа грешка не може да доведе до объркване относно обстоятелството като управител на кое дружество е ангажирана административно – наказателната отговорност на Г.. Цитираното обстоятелство е неотнормимо към субекта на нарушението, тъй като към отговорност е привлечен именно касаторът като физическо лице, а не се касае за имуществена санкция на юридическото лице.

При този анализ съдът приема, че не е налице касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2 от НПК за отмяна на обжалваното решение.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 и ал. 3 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.08.2010 г. по НАХД № 9600/ 2009 г., постановено от С районен съд, НК, 9 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: